

Lólap nélkül

(Cím nélkül helyett)

Gyakorlatoztam. Nem voltak karikák a szívek körül. Folytatódtak a kihegyezett csuklók, a nyakak üdvözültek, a fejek önkörtáncoltak a magánszirének énekére.

Világképlet

A koporsók járásával ellentétes irányban. Valami harmadik görbület, folyón túli halmazállapot. Embernél nagyobb egész. Ami csak tovább, akárhogy, csillagsütötte partjain a földnél nagyobb létezésnek.

Csíra

Az ordítások kieszeltek – mesteriek, mint a marcipán állatok fogai. A homlok nem ütközője a villamosnak, a betonkeverők nem légutak. A kolostorbeli nevek a titkaink.

DINÓK ZOLTÁN

Elek és a gyógyszer

Várnia kellett az újfajta gyógyszerre. Amíg ugyanis nem jelenik meg a kontrollon, addig a doktor nem írhatja fel az új orvosságot. Addig meg szenvedjek, mint a ló – gondolta Elek.

A nővérével élt együtt.

– Látod? Ilyen a magyar egészségügy!

– Nem kell szenvedned! Menj ki a friss levegőre! – mondta Olga.

– Olyan rosszul érzem magam, hogy még ahhoz sincs erőm! De persze, ha felírták volna a gyógyszert...

– Ne csináld ezt! – mondta Olga.

Elek fogta a dzsekijét s sétálni indult. Mogorva képet vágott.

– Jó napot, Elek bácsi! – köszönt rá a szomszéd Ignác bácsi az utcán.

– Nem olyan jó az! – válaszolt szomorúan Elek.

– Valami baj van? – kérdezte a szomszéd.

– Á... Nincs kedvem elmondani...

– Összeveszett a nővérével? – kérdezte Ignác.

– Nem, dehogyis, másról van szó...

– És miért nem mondja el? Jó barátok vagyunk!

– Hadd maradjon az én titkom!

– Na jól van! Jó sétálást!

Elek nézegette a kirakatokat. Közben rá is gyűjtött, pedig kevesebbet kellett volna dohányoznia. Megnézte a hentesüzletet, a drogériát s aztán hazaballagott. Olga feldúlt állapotban volt. Aggódott az öccséért. De más gondjai is voltak. Ő már nyugdíjas volt. A nyugdíjából szűkösen élt. Elek kezébe vette az újságot, majd az ágy szélére dobta. Feldühítette a sok rossz hír. Bevett egy tablettát a régiek közül, és ettől mintha valahogy jobban érezte volna magát.

És lassan, ahogy teltek az ólomszürke napok a kontrollig, nővére a tanú rá, Elek állapota javult. A kontroll napja pedig eljött. Olga elkísérte Eleket. Megkapta az új gyógyszert. Ám ahogy szedni kezdte, mindig arról panaszkodott, hogy túlságosan elálmosítja. Harmadnapra betelt a pohár.

– Ezt nem szedem tovább! – mondta nővérének.

– De hát erre vártál!

– De hiszen elálmosít! – fakadt ki Elek.

Olga már nem bírta tovább idegekkel:

– Akkor ne szedd, de engem hagyj békén!

DINÓK ZOLTÁN (1981, Kecskemét) író, költő. Volt hírlapáros és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az álomvilág nagyúr címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

– Ezt megbeszéltük! – mondta Elek, és a kukába vágta az egész gyógyszeres dobozt.

Továbbra is a régi gyógyszert szedte. Állapota javult, bár a panasz természetesen nem szűnt meg, amire a gyógyszert felírta neki az orvos.

Egyik nap ismét találkozott Ignác bácsival.

– Most nem tűnik rosszkedvűnek! – mondta az.

– Hát pedig az egészségem...

– Tudom, hogy beteg, de most jobban van, mint amikor utoljára láttam!

– Felírt az orvosom egy gyógyszert, amitől azt reméltem, bizonyos panaszaim elmúlnak, de csak pokolian elálmosított, ennek ellenére mégis jobban érzem magam.

– Szegény! – csak ennyit mondott Ignác bácsi.

– Majd lesz valahogy! Tudja, hogy velem nem lehet a bolondját járatni!

– Igen. Hiszen épp ezt akartam mondani. Maga túlteszi magát minden gondon, még ha az netán az egészségével kapcsolatos is... Na viszlát, jó sétálást! – zárta a beszélgetést Ignác bácsi.

– Viszlát! – felelte megszeppenve Elek.

Majd egy fél óra múlva haza is tért, hiszen rettentő hideg volt, Olga teával várta.

– Köszönöm! – mondta Elek.

– Jól vagy? – kérdezte a nővére.

– Igen. Azt hiszem. Az új gyógyszer nem vált be, de se baj!

– Azért kemény fából faragtak téged! Hiszen szenvedtél s mégis jobban vagy!

– De sajnos nem vagyok egészséges.

– Idővel az lesz! – nyugtatta meg Olga.

Elek végre elmosolyodott. Kényszeredett mosoly volt ez, de Olga nagyon örült neki.

– Emlékszel még, amikor gyerekkorunkban mindig kergetted a kismacskát?

Elek hahotázott.

– Azt nem lehet elfelejteni. Téged meg megharapott a kutya.

– Igen. Ki nem állhattam anya kutyáját.

– A régi idők... – tűnődött el Elek.

Olga látta, hogy öccse meghatódik. Átkarolta. Elek már sírt.

– Minden rendbe jön... – vigasztalta Olga.

– Anyám nem engedné, hogy beteg legyek – mondta Elek.

– Te buta! Hiszen én sem engedem. Amíg engem látsz, baj nem érhet.

Elek megitta a teát s kicsit leheveredett. Nem volt már húszéves, kívánta a pihenést, s álmában megjelent neki a falu, ahol felcseperedett, s szegény anyja mosolyog, miközben a tésztát dagasztja.

A varjak átrepülik a határokat

Az ország szélén két fiatal, egy egyetemista és egy érettségizett író beszélgetett. Eltűnődtek a varjakon. Elnyújtott V alakban repültek. A fiatalok feküdtek a fűvön, a határ mellett. Egyiket Zolinak hívták, a másikat Lacinak. Zoli azt mondta:

– Látod azokat a varjakat? Átrepülik a határokat. Anélkül, hogy útleve-
lük lenne, vagy fizetniük kellene.

– Ó, nagyon romantikus vagy! – mondta Laci.

– Hiszen író vagyok! – mondta Zoli.

– Nem minden író ilyen! – érvelt Laci.

– Mi persze nem mehetünk át útlevél nélkül! – mondta Zoli.

– Akarsz?

– Nem! – mondta határozottan Zoli.

– Hát? – kérdezte Laci.

– Több keresetet, meg elismerést a szakmában!

– Dolgozz meg érte, ne csak álmodozz!

– Sikeresnek mondhatom magam, de mégis szegény ember vagyok.

– Ó, szerencsétlen! – mondta Laci, majd elgondolkodott.

– Nem kell olyan határozott véleménynel lenned a világról. Ez a te nagy bajod! Lehet, hogy író vagy, de még fiatal! Azt hiszed talán, hogy minden szavad szentírás? Túlságosan önfejű vagy!

– Megéltem annyit, hogy az lehessek, de nem vagyok önfejű, mindig nyitott vagyok az új dologra!

– Nem minden úgy van, ahogy gondolod!

– Tudom, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek! Bármilyen bölcs az ember, az ő titkait ember nem tudja megfejteni. Még Hegel sem vagy Tolsztoj!

– Most mondtál valamit! – mondta Laci.

– Még mindig önfejűnek tartasz?

– Beismerem, hogy bölcs vagy! Lélekben te is olyan vagy, mint a varjú ott az égen!

– Igen! – mondta nagy lelkesedéssel Zoli. És tudod, mi az érdekes?

– Mi?

– Az, hogy az antológiák, amikben megjelennek az írásaim, napvilágot látnak más országokban is.

– A műveid átrepülik a határokat! – csodálkozott rá Laci.

Zoli nevetett. Majd mivel erős dohányos volt, rágyújtott. Barátját is megkínálta.

– Majd ez a füst is átszáll a határon – mondta Laci.

– Ha már író vagyok, úgy gondolom, többet megengedhetek magamnak! Nekem és az íróknak köszönhetik az emberek, hogy nem maradnak buták...

– Ne nagyképűsködj! – mondta Laci. – A könyvektől is néha buta lesz az ember.

– Hát... Már aki... A buta ember igen.

– Hidd el nekem, az emberek többségét nem érdeklik a könyvek, egyáltalán nem írnak, s nem élnek álmvilágban!

– Miben élnek? Ma már nincs érvénye annak a mondásnak, hogy nemcsak kenyérrel él az ember? Tényleg, miben élnek? Ragályban! Csak nem veszik észre.

– Majd te nyitod fel a szemüket, mi? Térj már észhez. Nem fog a világ a te kedvéért fikarcnyit sem megváltozni! – mondta Laci.

– De ha jó könyveket írok, az fennmarad! Nem elég az? Lehet, hogy Nobel-díjas nem leszek, de az olvasók, akik olvasnak engem, kitartanak mellettem, s az évek egy betűt sem tüntetnek el a könyveimből...

Hirtelen egy varjú szállt le előttük, aztán felreppent s átrepült a határon.

Zoli nevetett.

– Na menjünk, még sok dolgunk van! – mondta Laci.

– Igen, tele vagyok ötletekkel! – mondta Zoli, aztán mindketten eltűntek a homályban.

CSONTOS MÁRTA

Az éjszaka képei

Berda József Barátom arca üzen című versének soraira

Arcát a távol lebbenti hozzám,
szomorú maradék, mely ott
bujkál a fák között, s benéz
az ablakon, hogy gyönyörködjön
bennem, nézhesse porosodó
virágaim a felszálló melegben,
s arra a napra gondol, mikor
a sötét éjszakában fáradtan
mentünk az út porában, ahol
követtek bennünket meztelen
csillagok az angyal-szőke fényben,
ahol gyűjtöttük a letört lepke-
szárnyakat, kiszíneztük a táncoló
árnyakat, ahol vándorlásunk lázas
tavaszi futás volt, ahol a tiszta
étertől lettünk másnaposak, s a réten
mint zölden lobogó gyertyák
világítottak felénk a szentjánosbogarak.

*Belőled már kiszáradtak a könnyek,
csak álmomban szólsz már hozzám.
Nincs többé találkozási pont;
én itt vagyok vénülő amazon,
Te ott vagy halált szelídítő Gyermek.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) tanár, költő, író. **A Pázmány Péter Katolikus Egyetem** abszolvált PhD hallgatója. **Értekezésének témája Reményik Sándor költészete. Legújabb kötetei: A meggyújtott olajág (versek, 2010), Szerzők, múzsák, szenvedélyek (esszé, 2011), Egográfia 3. (aforizmák, 2012), A Sehol szélén (versek, 2014), Zónahatárok (versek, 2016, mind a Littera Nova gondozásában).**